

mijmering / ome jan

Met één klap werd ik teruggegooid in de al lang voorbij tijd. Door een foto op de voorpagina van mijn krant zat ik ineens in

pakweg 1970. Op de foto de Ome Jan, de boot bij het Holtus-eiland in de Loosdrechtse Plassen. Holtus was de pastoor van de parochie waarin ik ben opgegroeid. Sinds de jaren vijftig van de vorige eeuw organiseerde hij - zeilliefhebber als hij was - zeilkampen voor jongeren en nog altijd bivakkeren er in de zomervakantie groepen jongens en meisjes in de tjalk die Ome Jan is gedoopt, naar de schenker van het eiland en de boot.

In tegenstelling tot veel leeftijdgenoten heb ik geen enkele slechte herinnering aan mijn roomse jeugd. De zeilkampen stonden model voor de sfeer van 'samen' in de aller-plezierigste omstandigheden. Over God hadden we het niet, dat hoefde niet. Hij was de lucht die we ademden, de geest die we zongen, de vanzelfsprekendheid die ons dagelijks leven bepaalde. Pastoor Louis Holtus - nooit aan gedacht dat de man een naam had anders dan Pastoor - deed veel voor de jeugd. Hij dacht niet in de toen vrij gebruikelijke standsverschillen die zich in onze parochie aftekenden in de namen van wijken als Villapark en Woningbouw; de beterbedeelden liet hij gewoon betalen voor de minderbedeelden en het is de vraag of iemand dat ooit heeft geweten. Het artikel geeft veel nostalgisch stemmende info, inclusief een foto van de vriendelijke zeilpastoor zelf.

Ik was te jong om pastoor Holtus bewust te kennen. Voor mij was hij geen mens van vlees en bloed maar het onbetwiste gezag van de gemeenschap waartoe ik behoorde. De laatste herinnering aan hem was die van een stokoude, van de wereld afgedwaalde man die niet eens meer wist of hij wel of niet te communie wilde. 'Doe maar', zei An, zijn eeuwige dienstmaagd, die altijd in zijn buurt was. Waarop pastoor Holtus een vies gezicht trok en het ouweltje uit de hand van zijn collega sloeg.